

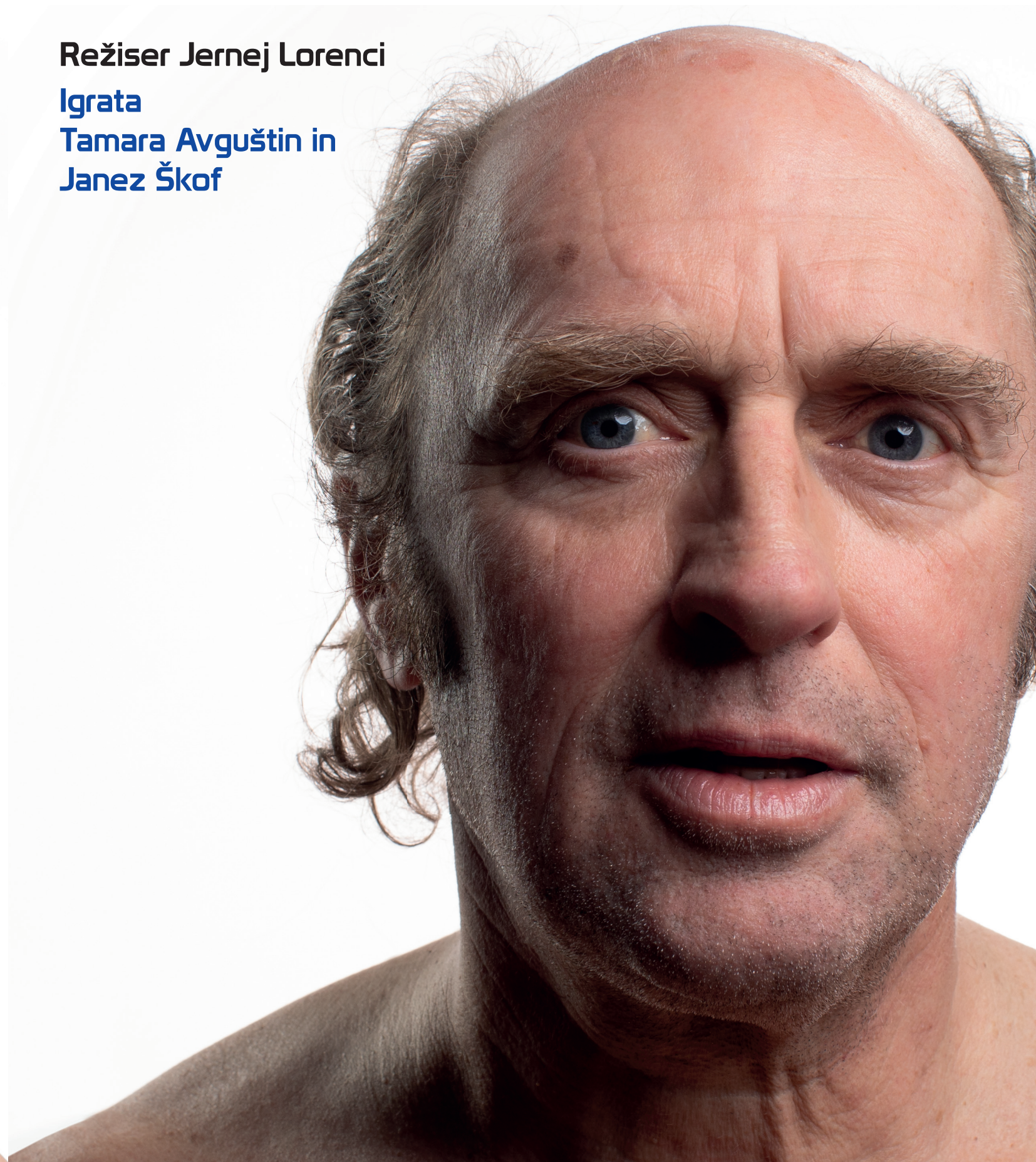
FRANČIŠEK

Režiser Jernej Lorenci

Igrata

Tamara Avguštin in

Janez Škof

FRANČIŠEK

Režiser: Jernej Lorenci

Igralca: Tamara Avguštin, Janez Škof

Dramaturg: Matic Starina

Kostumografinja: Belinda Radulović

Scenograf: Branko Hojnik

Asistentka scenografa: Nina Rojc

Avtor glasbe: Branko Rožman

Koreografinja: Kaja Lorenci

Asistentka režije: Brina Klampfer

Lektor in šepetalec: Simon Šerbinek

Tehnični vodja: Sandi Žuran

Lučni mojster: Simon Medved

Tonski mojster: Danijel Vogrinec

Rekviziterka in garderoberka:

Irena Meško

Tehnični delavec: Matey Boban

**Avtorja priredbe Jernej Lorenci
in Matic Starina
po romanu Božji ubožec
Nikosa Kazantzakisa
v prevodu Jaroslava Novaka**

Produkcija Mestnega gledališča Ptuj

Frančišek Asiški je velika religiozna, mitološka, zgodovinska, umetniška figura. Obdaja ga nepresežen svetniški obstret. Postal je simbol. V stoletjih je prerasel geografsko okolje, šel je celo onkraj krščanstva, osvojil je velik del sveta. Postal je velikan, neštetočkrat upodobljeni, literarizirani, mitizirani nadčlovek, tako rekoč angel, skoraj bog.

Pa vendar se za Velikim Frančiškom iz Assisija skriva nekoč zdavnaj živeči zgolj-človek z imenom Frančišek, ki je na svet in samega sebe pogledal na nov način in na nov način začel tudi živeti. Videl je onkraj materialnega, onkraj ambicije, onkraj pohlepa in poželenja. In tako živel. (Bil je, kar je nadvse pomembno, neprestano v praksi: in od sebe je zahteval največ.) In trpel. Ker se je boril. In boril se je s seboj, ne z drugimi. Jemal je nase, ne obmetaval drugih. Sprejemal je vse in vsakogar, ni delil in ni sodil. Zavedal se je, da je vsak človek en in edini, neponovljiv. Da pa smo tudi nerazdružljivo povezani. In povezani tudi z naravo (lahko bi mu rekli prvi ekolog). Vse živi, vse diha, vse je eno.

Prav ta človeški element bo ključen za našo uprizoritev. Vsi tisti momenti človeškega, ki so še kako poznani vsem nam (le da je bil Frančišek pripravljen morda iti dlje in globlje). Demitizirani, počlovečeni Frančišek torej. Frančišek, ki, kot pravi G. K. Chesterton, »ni ljubil človečnosti (nasploh), ampak človeka (vsakega posebej); tako tudi ni ljubil krščanstva, ampak Kristusa«.

Frančišek ni hotel moči in oblasti, so pa moč in oblast v njegovem imenu zlorabljali. Ni hotel spremeniti sveta, ponudil pa je način, kako je mogoče spremeniti sebe. In lasten odnos do drugih.

Razglašal je novo norost. In njegova nova norost je – ljubezen.